

จนจบ
เล่มนี้
สตรี
อยู่ผู้หนึ่ง

摄政王府小狂妃

玖某 จักรโหม่ง เจียน
ทรู้อีเป่าจู่ แปะ
仲夏一条条 วาด

บทที่ 530 เรือนเก่าทิศ

ยังไม่ทันรอให้ขุนนางฝ่ายบุนและฝ่ายบู๊พูดอะไร เขียวฉือก็กวาดมองไปรอบๆ ปราดหนึ่ง แล้วเอ่ยเสียงเข้ม “ข้าเหนื่อยแล้ว มีเรื่องอะไรค่อยคุยกันพรุ่งนี้”

อากาศถูกแซ่แข็งในชั่วพริบตาเดียว เหนือกาฟไหลหยดลงพื้น ตรงนั้นเงียบกริบ

เส้นเต๋อจ้งลุกขึ้น เอ่ยซ้ำๆ “กระหม่อมน้อมส่งท่านอ่อนกับพระชายากลับจวนอ่อน ทรงเหน็ดเหนื่อยมาตลอดทางแล้ว เรื่องอื่นค่อยคุยกันพรุ่งนี้ก็ยังไม่สาย ตอนนี้อย่ารีบพะย่ะค่ะ”

มู่อันงุนงเล็กน้อย ก่อนจะเหลือบตาขึ้น ถามเสียงเย็น “ยังจะมีจวนอ่อนที่ใดอีก ได้ทำเส้นกล่าวให้กระจำหน้อย”

“พระชายากลับไปแล้วก็จะทราบเองพะย่ะค่ะ” เส้นเต๋อจ้งมองเขียวฉือผาดหนึ่ง ก่อนหันมาบอก “พระชายา เชิญพะย่ะค่ะ”

มูอันตึงแขนเสื้อเขียวฉีกแน่น สูดหายใจลึกเอือกหนึ่ง แล้วซ่อนตามองเขียวฉีก นางแม่ริมฝีปากเล็กน้ยก่อนถามอย่างใสซื่อ “หรือว่า...”

เขียวฉีกจูงมือนางอย่างเป็นธรรมชาติ เขายิ้มจนตาโค้ง ดวงตาที่แฝงความรักดูอบอุ่นขึ้นในทันที “พวกเรากลับบ้านกันเถอะ”

เสียงคนรอบกายเริ่มดังขึ้น กีบเท้ามายกสูง เส้นเตอร์จ้งยังไม่ทันพูดอะไรต่อ เงามองสองคนตรงหน้าก็หายไปแล้ว

เหล่าขุนนางมองหน้ากันเลืกเลืก หลังจากอิงไปครู่เดียว อู่ชิงเหวินก็ไม่ได้พูดอะไร เขาไม่สนใจใครทั้งนั้น ถูกบ่าวรับใช้ประคองขึ้นรถม้า ออกจากประตูเมืองไปแล้ว

“ทุกคนแยกย้ายกันกลับเถอะ” เส้นเตอร์จ้งถอนหายใจแรง เอือกหนึ่ง บรรยากาศที่กลับมาคึกคักอีกครั้งทำให้เขาหนวกหู เล็กน้ย พุดนั้นพุดนี้สารพัด เขาส่ายหน้า

“หากท่านอ่องไม่มีบัญชา ทุกคนก็อย่าไปรบกวน หากถึงเวลาแล้ว ท่านอ่องย่อมเรียกเอง”

“ได้ทำเส้น ท่านว่าท่านต้องมีเจตนาอะไร กลับมาครั้งนี้ เพราะมีแผนการอะไรกันแน่” หนึ่งในนั้นถามอย่างระมัดระวัง

“ได้ทำเส้นไม่สู้เปิดเผยความจริง ให้พวกเราได้เตรียมตัว แต่เนิ่นๆ ถึงจะดี”

เส้นเต๋อจึงลอบถาม “เปิดเผยอะไร ขนาดข้ายังไม่มั่นใจเลย พอแล้ว แยกย้ายเถอะ”

เดิมทีเส้นเต๋อจึงคิดว่าตัวเองจะเดาความคิดของเซียวฉือได้บ้าง แต่ดูจากสถานการณ์วันนี้แล้ว ในหัวเขาก็มีดแปดด้าน เหมือนมีหมอกลง

แสงสีแดงครองท้องฟ้าไปแล้วครึ่งหนึ่ง ชันเมฆตกลง เสมอชายเสื้อ ถูกผู้คนที่เดินถนนเหยียบขยี้อยู่ใต้เท้า จงมีวโจ้ว สะบัดรองเท้าแล้วตะโกน “ได้ทำเส้นรอช้าด้วย”

เส้นเต๋อจึงหันกลับมาช้าๆ บนใบหน้ามีรอยยิ้ม “ครั้งนี้ลำบากเจ้าแล้ว”

“เฮ้อ พวกเราไม่พูดเรื่องนี้กันแล้ว” เดินมาตลอดทาง จงมีวจีอเริ่มคอแห้ง ถ้ามด้วยสีหน้าเคร่งขรึมว่า “ไปตีมน้ำชาที่ จวนได้เท้าเส้นได้หรือไม่ พวกเราจะได้ค่อยๆ ค่อยกัน”

“แน่นอน ขึ้นรถม้าเลย” เส้นเต๋อจ้งตอบ

“ขอบคุณได้เท้าเส้น” จงมีวจีอกล่าว

เชื่อว่าตลอดทางมานี้ จงมีวจีอคงได้เห็นอะไรกับตา ตัวเองมาไม่น้อย พอดีเลย เส้นเต๋อจ้งก็อยากจะฟังสักหน่อย เช่นกัน

ก่อนหน้านี้มักคิดเสมอว่าเซียวจีอจะกลับได้ พอกลับมา หลายเรื่องที่ซ่อนไว้ในเปลือกก็จะได้จบลงเสียที แต่พอเห็นคน กลับมาอยู่ตรงหน้าแล้ว ก็รู้สึกอีกว่าเป็นเรื่องที่ไม่สมจริง

สถานการณ์ที่นิ่งคั่งเช่นนี้ ไม่มีใครเข้าใจได้ล้าลึกไปกว่า เส้นเต๋อจ้งอีกแล้ว ตลอดทางที่เดินมา ความคิดของเขาก็เรียกได้ว่าเปลี่ยนไปเปลี่ยนมา เหมือนพลิกฟ้าพลิกดิน

“เหตุใดจึงไม่บอกข้าให้เร็วกว่านี้” ตรอกตรงผิงยังมีสภาพเหมือนในอดีต ความรู้สึกที่คุ้นเคยโผล่เข้ามา มูอันอดน้ำตาคลอไม่ได้ นางเงยหน้ามองประตูดใหญ่ของจวนเซ่อเจิ้งอ๋อง แม้แต่รอยขีดข่วนตื้นๆ บนประตูก็ยังเหมือนก่อนหน้านี้ไม่มีผิด

“ให้คนเริ่มสร้างไว้ตั้งแต่เมื่อไหร่กัน ข้ายังนึกว่า...”

หมิงเยว่อยู่ข้างหลังอดปาดน้ำตาไม่ได้ นางบีบมือทึงเฟิงจนเจ็บ

ทึงเฟิงก็ตะลึงค้างเช่นกัน แต่คร้านจะสนใจนาง ได้แต่เหม่อมองประตู

เซียวฉือหัวเราะเบาๆ อย่างสะท่อนใจ ก่อนจะหลุบตาลงเล็กน้อย พร้อมกับเอ่ยว่า “ฮูหยิน กลับถึงบ้านเราแล้ว”

“ใช่แล้ว กลับบ้านกันเถอะ” มูอันเอ่ย

ทางเล็กๆ ในลานจวนแม้จะเปลี่ยนใหม่แล้ว แต่กลับดูไม่แปลกตาแม้แต่น้อย แม้แต่ยามหลับตา มูอันก็ยังนึกภาพของทุกสิ่งที่อยู่ที่นี่ออก

ทุกอย่างก้าวล่วงทั้งร่องรอย มูอันที่อยู่ข้างหน้าเพียงพังเสียงผีเท้าเงียบๆ ก่อนหันกลับมาพูดกับพวกชิงเจียน “พวกเจ้าออกไปก่อน”

เงาของชายคาที่อยู่ข้างหลังลากยาวขึ้น เตี้ยมิดเตี้ยสว่าง ระหว่างทางที่กลับเรือนเก่าทิศ เหลือเพียงเชียวฉือกับมูอันเพียงสองคน

เชียวฉือกำลังจะพูดอะไรบางอย่าง แต่เห็นคนตรงหน้า น้ำตาตกเงียบๆ เขาก็ทำอะไรไม่ถูกทันที ดึงคนตรงหน้าเข้ามา กอด แล้วปอบนางเหมือนเด็กน้อยคนหนึ่ง

“เป็นอะไรไป อย่าร้องไห้เลย”

“เหตุใดท่านจึงไม่บอกข้าให้เร็วกว่านี้ว่าท่านมาแอบสร้างจวนอ่องไว้...” มูอันก้มหน้าสะอึกสะอื้น ความรู้สึกมากมายจุกอยู่ในอก ทิ้งไว้เพียงความเจ็บปวดที่บรรยายเป็นคำพูดไม่ได้ “ข้าคิดมาตลอดว่าคงไม่มีทางได้กลับเรือนเก่าทิศอีกแล้ว ข้าคิดมาตลอด...”

อาจจะเหลือเพียงความเสียดายก็ได้

ฝ่ามือใหญ่ตบไปที่สันเข็มของมูอันเบาๆ เชียวฉือเอ๋ย เสียงอ่อนโยน “จะไม่ได้กลับมาได้อย่างไร ฮูหยินลืมแล้วหรือ ตอนเดินย่ำแสงจันทร์ เจ้าเคยบอกว่าอยากกลับเรือนเก่าทิศ ข้างจดจำเรื่องนี้มาตลอด”

ดังนั้นเขาจึงสร้างมันอย่างไม่ลังเล

แต่ช่วยไม่ได้ที่มีหลายสิ่งหายไปแล้ว

แต่ถึงแม้จะเป็นเช่นนี้ มูอันก็ยังซาบซึ้งใจจนน้ำตาไหลพราก เช็ดน้ำตาเลอะเต็มตัว เชียวฉือเอ๋ยไปหมด พอได้ยินเสียงหัวเราะเบาๆ เชียวฉือเอ๋ยว่า

“ก็แค่อยากทำให้ฮูหยินประหลาดใจ คิดไม่ถึงว่าจะทำฮูหยินร้องไห้แล้ว ข้าขอโทษ ข้าจะชดเชยทั้งเรือนเก่าทิศให้เจ้าดีหรือไม่”

มูอันหัวเราะทั้งน้ำตา เงยหน้าเอ่ยว่า “เช่นนั้นท่านแบกข้ากลับไปสิ”

แสงตะวันเคลื่อนต่ำลง หยดน้ำตายามวสันต์ร่วงหล่นลงในดวงตางดงามจนเกิดเสียงเบาๆ เชียวฉือเอ๋ยตอบ “ได้”

หินสีดำในเรือนแก้วทิศถูกขัดจนเงาแวบ ยามเหยียบลงบนนั้นยังเกิดเสียงก้องข้างหู เชียวฉือเดินช้ามาก มูอันที่อยู่บนหลังเขาเอ่ยว่า “ควรให้ท่านแบกข้ากลับตั้งแต่วันที่ประตู่จวน”

เชียวฉือจงใจหยุดเดิน แล้วครุ่นคิดอย่างจริงจัง “เช่นนั้นข้าจะแบกฮูหยินออกไปตอนนี้เลย แล้วค่อยกลับมาใหม่ ดีหรือไม่”

“ข้าไม่อยากทำอย่างนั้นแล้ว” มูอันซุกใบหน้าลงตรงคอเชียวฉือ ตรงนั้นสัมผัสได้ถึงหัวใจที่เต้นอย่างทรงพลัง เอ่ยซ้ำๆ ว่า “เอาอย่างนี้แหละ แบกข้าจากลานบ้านข้างนอกเข้ามาในเรือนแก้วทิศ เหนื่อยข้าก็เหนื่อยมากแล้ว”

“ฮูหยินพอใจง่ายขนาดนี้เชียวหรือ” แม้ปากเชียวฉือจะพูดอย่างนั้น แต่ก็ยังแบกนางเข้าไปแล้ว “รอครึ่งหน้า อย่าว่าแต่จากประตู่จวนอ้อมเลย ต้องแบกฮูหยินจากปากตรอกตรงฝั่งแบกจากถนนยาวเข้ามาสิ”

มูอันหัวเราะ ได้ยินไม่ชัดนัก ฉากหลังเป็นแสงสุดท้ายของวันที่กำลังจะลับขอบฟ้า ตอนนี้นางรู้สึกเพียงความสงบสุขเท่านั้น

ยามอินสามเค่อ¹ เชี่ยวเจิงหยวนตื่นขึ้นมาพร้อมเหงื่อท่วมตัว ความเจ็บปวดที่เกิดขึ้นทั้งร่างกายทำให้เขานอนหลับไม่สนิท ตอนกลางคืนไม่ค่อยมีสติสัมปชัญญะ ความหวาดกลัวถ้าโถมใส่เขา รวากับเดือนเขาอยู่ตลอดเวลาว่าครั้งนี้เขาต้องตายแน่นอน

เบาะปูแท่นบรรทมไม่หนามาก เมืองหลวงยังไม่เข้าสู่ฤดูหนาว หน้าต่างเปิดออกบานเดียว ผ่านในตำหนักบรรทมสั้นไหวตามแรงลม เชี่ยวเจิงหยวนเอนกายอยู่ในความฝัน รวากับกำลังนอนอยู่ท่ามกลางฝนอันหนาวเหน็บ

เชี่ยวเจิงหยวนสะดุ้งตื่น เกรงที่นากลับตรงหน้าหายไป แล้ว ชั้นที่คนสนิทที่เฝ้าอยู่ข้างนอกตลอดเวลาได้ยินเสียง จึงโค้งตัวย่องเข้ามา “ฝ่าบาท เกิดอะไรขึ้นพะย่ะค่ะ”

เชี่ยวเจิงหยวนทำหมอนลูกหนึ่ง จนถึงกตอนนี้ยังไม่หายตกใจ “นี่ก็ยามแล้ว”

“ยามอินสามเค่อพะย่ะค่ะ” ชั้นที่คนสนิทตอบ

“ยามอินแล้ว” เชี่ยวเจิงหยวนพึมพำ “ฟ้าใกล้สว่างแล้ว”

¹ ยามอินสามเค่อ คือเวลาประมาณ 03.45 น.

ขณะที่คนสนิทเอ่ย “ยังเข้าอยู่เลยพะยะค่ะ ฝ่าบาทพักอีกสักหน่อยเถิด กระทบ่อมจะไปต้มน้ำชาให้ ฝ่าบาทดื่มแล้วจะได้พักผ่อนต่อ”

เพียงประเดี๋ยวเดียว ชั้นที่คนสนิทก็ยกน้ำชาร้อนเข้ามาแล้ว เชี่ยวเฉิงหยวนจิบคำหนึ่งเพื่อดับความหนาวในร่างกาย ก่อนจะเหลือบตาขึ้น “เชี่ยเหลียงเล่า”

“ฝ่าบาททรงลืมไปแล้วหรือ ตอนนี้ผู้บัญชาการเชี่ยไม่ได้ปรนนิบัติอยู่ข้างพระวรกายแล้วพะยะค่ะ” ชั้นที่คนสนิทเอ่ย

ถ้วยน้ำชาในมือพลันพลิกคว่ำ เชี่ยวเฉิงหยวนเริ่มปวดหัวอีกแล้ว เขาลืมไปได้อย่างไรกันแน่ที่เชี่ยเหลียงถูกย้ายไปแล้ว นั่นคือคนที่อยู่ข้างกายเขา แต่เขาไม่มีอำนาจที่จะใช้งานด้วยซ้ำ

ชั้นที่คนสนิทรีบหมอบคลานอยู่บนพื้นโดยไม่พูดอะไร

ผ่านไปพักใหญ่ ถึงได้ยินเชี่ยวเฉิงหยวนถามด้วยเสียงแหบพร่า “ขุนนางทั้งฝ่ายบุนฝ่ายบูไปเจอเซ่อเจิ้งอ่องหมดแล้วหรือ”

วันนี้เซียวฉือกลับมาแล้ว ชาวแพร่เร็วมาก แม้แต่ในวังก็ปิดไม่อยู่ ไม่รู้ว่าคนอื่นจงใจหรือไม่ แต่เขากลับได้ยืมขานี้แล้ว ไม่น้อย

ขณะที่คนสนิทรู้ดีจริงๆ จึงก้มหน้าตอบ “ทูลฝ่าบาท เชอ... เชอเจิ้งอ่องกลับเมืองหลวงแล้ว...ตอนนี้กลับจวนแล้วพะย่ะค่ะ”

“ไม่ได้ออกมาเลยหรือ” เซียวเจิงหยวนถาม

“ไม่ได้ออกพะย่ะค่ะ” ขณะที่คนสนิทตอบอย่างหวาดหวั่น

เซียวเจิงหยวนกำหัดแน่น ถามอย่างไร้เรียวแรงว่า “เขาไม่พบใครเลยหรือ”

“ไม่พบใครเลยพะย่ะค่ะ” ขณะที่คนสนิทตอบ

เซียวเจิงหยวนใจสั่นอยู่ลึกๆ รู้สึกเหมือนถูกมือข้างหนึ่งบีบคอดูอยู่ ใกล้จะหายใจไม่ออกอยู่แล้ว

ร่างกายราวกับแท่งเทียนที่ใกล้ดับ ทำให้เซียวเจิงหยวนทำอะไรไม่ถูก เขาคิดคำนวณเป็นหมื่นพันครั้ง แต่ก็คิดไม่ถึงว่าตนเองจะมีชะตากรรมอนาถเช่นนี้ ร่างกายเริ่มเสื่อมถอยโดยไร้สาเหตุ

แสงของดาวจื่อเว่ยอันเป็นตัวแทนของจักรพรรดิเริ่ม
รับหรือสิ่งที่ละน้อย หรือการที่เซียวจื่อกลับมาครั้งนี้ แม้แต่ลิขิต
สวรรค์ก็ทอดทิ้งเขาได้ลงคอแล้วหรือ

เพราะเหตุใดกัน

ผู้ที่นอนไม่หลับเหมือนเซียวเจิงหยวนก็คือคนในตำหนัก
เสียนชู่

เจิงหมิงเฝ้าอยู่นอกประตู ตั้งแต่สวี่ชู่เสียนมีข่าวดีเรื่องทรง
พระครรภ์ ก็ใช้อ້อ้างว่าต้องการบำรุงครรภ์อย่างสงบ ทำให้คนที่
เฝ้าปรนนิบัติอยู่ในลานตำหนักลดน้อยลงทุกวัน พอตก
กลางคืน ผู้ที่คอยปรนนิบัติอยู่ตลอดเวลา ก็คือเจิงหมิงที่อยู่ใน
ที่ลับ

ข้างในเริ่มมีเสียงไออีกแล้ว เจิงหมิงขมวดคิ้วเล็กน้อย
ผ่านไปนานกว่าเสียงไอจะเงียบลง

“ฮองเฮา ทรงประชวรอีกแล้วหรือพะย่ะค่ะ” เจิงหมิงถาม

สวี่ซู่เสียนได้ยินแล้วจุดตะเกียง นางนั่งอยู่หน้าโต๊ะเครื่อง
แป้ง อายุครุฑมากแล้ว เมื่อนั่งนานๆ ก็รู้สึกไม่สบายตัวอย่าง
เลียงไม่ได้ นางปล่อยมวยผมสยายลงมา ภาพที่สะท้อนอยู่ได้
แสงเทียนเหมือนผีสาวที่ยังมีชีวิต

“เซ่อเจิ้งอ๋องกับพระชายากลับมาแล้วหรือ”

คนในวังหลวงรู้เรื่องนี้กันหมดแล้ว เจิงหมิงผลักประตู่
เดินเข้าไป สวมชุดคลุมให้สวี่ซู่เสียน แล้วกล่าวว่า “ฮองเฮาทรง
อย่าคิดฟุ้งซ่านเลย ควรพักผ่อนได้แล้วพะย่ะค่ะ”

“ฝ่าบาทเล่า” สวี่ซู่เสียนถาม

“ฝ่าบาททรงพักผ่อนตั้งนานแล้วพะย่ะค่ะ” เจิงหมิงตอบ
อย่างสนใจ

“ช่างน่าขัน” สวี่ซู่เสียนพลันหัวเราะ ไปหน้าที่สะท้อนใน
กระจกทองแดงไหววูบไปชั่วขณะ น่าขนลุกนิดหน่อย เหมือน
นางนี่อะไรขึ้นได้อีก ถามเสียงเบาว่า “ฝ่าบาททรงบรรทมลง
จริงหรือ”

ไม่ว่าเซียวเจิงหยวนจะหลับอยู่หรือไม่ แต่เจิงหมิงก็รู้ว่า หากปล่อยให้เป็นเช่นนี้ต่อไป ร่างกายของสวีชู่เสียนก็จะรับไม่ไหว จึงเกลี้ยกล่อมดีๆ

“ฮองเฮาทรงบำรงครรรภ์อยู่ในตำหนักหลัง ช่วงนี้ไม่ต้องพบใครทั้งนั้น ต่อให้เซอเจิ้งอ่องกับพระชายาจะกลับมาแล้ว แต่เรื่องในราชสำนักก็ไม่วุ่นวายมาถึงตำหนักของฮองเฮา พวกเราปิดตัวไม่ต้องออกไปไหน ย่อมไม่เป็นอะไรแน่นอน ฮองเฮาวางพระทัยได้”

“อย่างนั้นหรือ” สวีชู่เสียนพยุงแขนเจิงหมิงเพื่อลุกขึ้น ไปหน้าเยียบเย็นฉับพลัน “เกรงว่าต่อให้เข้าไม่ออกไป ก็มีคนเข้ามาหาเข้าเองอยู่ดี”

“ไม่หอรอกพะยะคะ ตั้งแต่ฝ่าบาทประจวร ฮองเฮาก็ทรงอธิษฐานขอพรอยู่ในตำหนัก ต้องใช้เวลาสามเดือน ทุกคนในราชสำนักต่างก็รู้ ใครจะกล้ามารบกวนพะยะคะ”

“เจ้าพุดถูก ข้าจะไม่พบใครทั้งนั้น! ไม่ว่าใครมาเข้าก็จะไม่พบ” สวีชู่เสียนกล่าว

ไม่ง่ายเลยกว่าจะได้เห็นส่วสูญเสียแพกผ่อนอย่างสงบ
ตอนนี้จึงหมิงถึงได้กลับไปเฝ้าอยู่ที่นอกหลานตำหนักอีกครั้ง ใน
ห้องมีกลิ่นยาอ่อนๆ โขยมา ทำให้เขาเริ่มระวังตัว หันกลับไป
มองผาดหนึ่ง แล้วกดคิ้วต่ำ

วางแผนมานานขนาดนี้ จะปล่อยให้ทุกอย่างพังตอนนี้
ไม่ได้เด็ดขาด

เซียวเจิงหยวนทนได้อย่างมากก็ไม่ถึงหนึ่งเดือน เหลือ
เวลาอีกแค่เดือนเดียวแล้ว!

การที่เซียวเจิงกลับมาเวลานี้ อดทำให้เขารู้สึกเป็นกังวล
ไม่ได้ สิ่งเดียวที่ทำได้ในตอนนี้ คือระวังอย่าให้ส่วสูญเสียทำอะไร
ผิดพลาดเด็ดขาด

บทที่ 531 เหมือนมากจริง ๆ

ในตำหนักไท่เหอ บรรดาขุนนางยืนเฝ้าบกริบ เชี่ยวเฉิงหยวน ล้มป่วย มีหมอเทวดาคอยเฝ้าอยู่ตลอดเวลา คงจะลุกขึ้นมาไม่ไหว

บนบัลลังก์มังกรว่างเปล่า การประชุมขุนนางในแต่ละวัน น่าเบื่อหน่ายจริง ๆ แต่วันนี้แตกต่างออกไป ทุกคนต่างก็กำลังรอ...รอให้เชื้อเจิ้งอ๋องเข้ามาในท้องพระโรง

หลังจากรอได้หนึ่งชั่วยาม ก็ไม่มีใครพูดอะไรสักคำ บรรดาทาสบนท้องพระโรงร้อนระอุขึ้นมาอย่างไร้สาเหตุ

ในที่สดจ้งมีว๊อก็ทนไม่ไหวแล้ว เมื่อวานตอนบ่ายอยู่ที่จวนของเสิ่นเต๋อจ้ง ทั้งสองสนทนากันอย่างถูกคอ รู้ตัวว่าสนิทสนมกันมากขึ้นแล้ว จึงไม่เคร่งครัดในความประพฤติตัวเองอีก เอ่ยถามเสียงเบาว่า “นี่เรื่องอะไรกันอีก เหตุใดท่านอ๋องจึงยังไม่มา”

เส้นเต๋อจ้งสายหน้า “ข้าจะไปรู้ได้อย่างไร รออีกประเดี๋ยว
เถิด”

“นี่ก็รอมานึ่งชั่วยามแล้วนะ” จงมีวจื่อถอนหายใจเบาๆ
“ฝ่าบาทไม่เสด็จมาก็ไม่เป็นไร เพราะทรงประชวรจริงๆ แต่ท่าน
ฮ่องตราสไว้ว่าวันนี้จะเข้าประชุมขุนนางไม่ใช่หรือทุก
คนรออยู่เฉยๆ เช่นนี้ย่อมรู้สึกไม่มั่นใจ หวั่นใจมากทีเดียว”

เส้นเต๋อจ้งขมวดคิ้วพลางเอามือไพล่หลัง “ท่านฮ่องตรา
สเมื่อใดว่าวันนี้จะเข้าประชุมขุนนาง ไม่เห็นท่านฮ่องตราส
อะไรเสียหน่อย”

“เฮ้อ เมื่อวานข้าได้ยินคุยกันอยู่ตรงประตูเมืองมิใช่หรือ”
จงมีวจื่อถาม

“ข้าไม่ได้ยินเสียหน่อย” เส้นเต๋อจ้งถอนหายใจ ก่อนเงย
หน้า “รอต่อไปเถอะ รออีกสักหนึ่งชั่วยาม”

ไม่ง่ายเลยกว่าจะสงบใจได้ แต่เพราะเข้านี้ รู้สึกเหมือน
หัวใจร่วงลงมาอีกครั้ง จงมีวจื่อถอยกลับไปยืนที่เดิมพร้อม
สีหน้าที่ไม่ค่อยดีนัก ได้แต่พิมพ์ว่า “หรือว่าข้าจะพังผิดไป”

ช่วงที่เซ่อเจิ้งอ่องกลับมาเมืองหลวง ฝ่าบาทก็บังเอิญ
ประชวรหนัก ทำให้อดสงสัยไม่ได้ว่าจะเป็นฝีมือของเซียวฉือ
หรือไม่ แต่หากลองคิดให้ละเอียด ก็พบว่าไม่ถูกต้องอีก

เซ่อเจิ้งอ่องเป็นคนไม่จงรักภักดีที่แทงข้างหลังผู้อื่นเสีย
ที่ไหนกัน

จงมีว่จื่อเดิมที่สงสัยเล็กน้อย แต่หลังจากคุยถึงเรื่องราว
ทุกอย่างที่บัวโจวกับเสิ่นเต๋อจ้งอย่างละเอียด เขาก็เข้าใจกระจ่าง
แล้ว

เขาก็อธิษฐานว่าการกลับมาของเซียวฉือในครั้งนี้ มี
จุดประสงค์เพียงสองอย่าง หากไม่ใช่เพราะต้องการคุมอำนาจ
เอง ก็ต้องการทำให้เซียวเจิงหยวนกลายเป็นฮ่องเต้หุ่นเชิด
จริงๆ!

ทว่า..เซียวเจิงหยวนกลับประชวรจนสภาพเป็นเช่นนี้
หากจู่ๆ สวรรคตขึ้นมา จะไม่...

แต่ละลมหายใจ แต่ละเค่อที่ผ่านไป กลิ่นธูปหอมบน
ท้องพระโรงดับหมดแล้ว ความร้อนระอุยิ่งทวีความรุนแรงขึ้น

บรรดาขุนนางเหวี่ยงซึ่มหน้าผากกันหมด ข้างนอกไร้ความเคลื่อนไหวใดๆ

เวลาเที่ยงตรงกับอีกถ้วยชา แสงอาทิตย์ร้อนแรงทะลุชั้นเมฆ สาดส่องลงมาบนตัวคน

มูอันสำรวจเรือนเก่าทิศทุกซอกทุกมุมไปรอบหนึ่งแล้ว ตอนนี้กำลังแช่อยู่ในบ่อน้ำพุร้อนที่สร้างขึ้นใหม่เกือบหนึ่งชั่วยาม ด้วยสีหน้าสะลึมสะลือ ด้านนอกเต็มไปด้วยเงาของทุกคนที่กำลังยุ่งอยู่กับงาน พออาบน้ำเสร็จแล้ว ก็ยืนเท้าเปล่าอยู่หลังฉากกัน ผมของนางเปียกครึ่งหนึ่ง สวมชุดคลุมอย่างขอไปที ได้ยินเสียงหมิงเยว่ตะโกนเรียกอยู่ข้างนอก “พระชายาพะคะ”

ตามติดด้วยเสียงฝีเท้า มูอันหันกลับไปมองบนราวแขวนชุดปราดหนึ่ง แล้วเอ่ยว่า “หมิงเยว่ ช่วยหยิบกระโปรงบนเตียงข้างนอกให้ข้าที”

มูอันเข็ดน้ำบนผม เมื่อคืนได้พักผ่อนเต็มที่ นอนหลับโดยไม่ฝัน

รู้สึกอุ่นที่แผ่นหลังจับปล้น ผ้าคลุมบางเบาถูกวางไว้บนบ่า มูอันชะงักนิ้วมือ ก่อนจะกล่าวพร้อมรอยยิ้ม “ข้าบอกให้หยิบกระโปรงมาให้ไม่ใช่หรือ เตรียมตัวสักหน่อย ข้าจะออกจากจวน”

“ออกจากจวนอะไรกัน” เชี่ยวฉือตึงตันจะวางผ้าบนบ่ามูอัน หยดน้ำไหลจากผมลงบนปลายนิ้ว เขาคลึงขยี้หยดน้ำนั้นเบาๆ แล้วเอ่ยเสียงเบา “วันนี้พักผ่อน เรื่องอื่นค่อยว่ากันพรุ่งนี้”

แอ่งน้ำข้างบ่อน้ำพุร้อนถูกเหยียบจนเย็นแล้ว มูอันขยับฝ่าเท้าแล้วหันกลับมา ถามด้วยความงุนงงนิดหน่อย

“เหตุใดท่านจึงยังไม่เข้าวัง เช้านี้ต้องเข้าวังไม่ใช่หรือ”

ผ้าคลุมบางขับให้ผิวขาวราวกับหิมะของมูอันปรากฏให้เห็นวับๆ แวมๆ ให้ความรู้สึกเย้ายวนหลายส่วน เส้นผมเปียกประลงบนบ่า เสียด้านในที่คลุมร่างกายไว้อย่างหลวมๆ เผยกระดูกไหปลาร้าที่ซ่อนอยู่พอดี

เชี่ยวฉือเม้มริมฝีปากแน่น กระแอมเบาๆ หนึ่งทีแล้วเบือนหน้าหนี “ใครบอกว่าข้าจะเข้าวัง ไม่มีเรื่องนั้นเสียหน่อย”

ลมหายใจร้อนผ่านเป่ารดใบหูมูอัน สายตาที่ร้อนแรง
จ้องลึกเข้าไปในดวงตาของนาง มูอันคล้ายจใจปัดเส้นผมเปียก
บนป่าเบาๆ ซ้อนสายตาที่เต็มไปด้วยประกายความรักขึ้นมา
พลางยิ้ม

“หมิงเยว่บอกว่าท่านรีบร้อนออกไปข้างนอกตั้งแต่เช้าตรู่
นึกว่าท่านเข้าวังไปแล้วเสียอีก เหตุใดจึงไม่ไปแล้ว”

ริมฝีปากเซียวฉือแห้งผากไปชั่วขณะ เขาเงยบไปนาน
ก่อนจะถอนหายใจเอือกหนึ่ง จ้องไหล่บางที่ย้วยวนนั้นครู่หนึ่ง
กล่าวอย่างจริงจังว่า “อย่าทำเป็นเล่น ไปใส่เสื้อผ้า เดี่ยวจะหนาว
จนเป็นหวัดได้”

“ข้าไม่ได้ทำเป็นเล่นเสียหน่อย” มูอันกะพริบตาอย่างไร
เดียงสา “ตอนนี้ข้าก็คุยกับท่านดีๆ ไม่ใช่หรือ”

เซียวฉือกล่าว “หากสุหยินเป็นเช่นนี้ ข้าก็ไม่มีอารมณ์จะ
คุยเรื่องอื่นแล้ว”

มูอันป้อนปากหัวเราะ แสร้งร้อง “อ้อ” คำเดียว

เชียวจือตัวต๋ายเสื่อขึ้น นึ่งยongๆ สวมรองเท้าให้มูอัน
ฝ่ามืออันอบอุ่นเพียงกุ่มเบาๆ ก็บีบได้ทั้งข้อเท้าของนางแล้ว
กระดุกงามตรงข้อเท้าที่ขาวหมดจด ดูชัดเจนเป็นพิเศษ

กระทั่งตอนที่เชียวจือเช็ดผมให้ มูอันถึงได้ถามต่อว่า
“ท่านไม่ได้เข้าวัง แล้วท่านไปที่ใดมา”

“เดินวนอยู่ข้างนอกรอบหนึ่ง สืบเรื่องบางอย่างเล็กน้อย”
เขาเช็ดเส้นผมอย่างละเอียดลออ ประคองมูอันมานั่งตรงหน้า
โต๊ะเครื่องประทีปโคม ก่อนเอ่ยด้วยน้ำเสียงอบอุ่น “ยังมีของให้
เจ้าด้วย”

“อะไรหรือ” พอมูอันเอียงหน้าเล็กน้อย ก็เห็นเชียวจือ
วางกล่องเล็กใบหนึ่งไว้บนโต๊ะ นางเบิกตากว้างด้วยความดีใจ
“เจียงอวี๋หลิส่งมาเร็วทีเดียว ครั้งนี้เป็นคัมภีร์จิวโจวของจริงแล้ว”

“เป็นของจริง เขาไม่กล้าให้ของปลอมหรอก” เชียวจือ
กล่าว

“นับว่าเขารักตัวกลัวตาย” มูอันมองผาตหนึ่งแล้วเอ่ยถาม
อย่างงุนงง “เอ่อ...เหตุใดจึงไม่เหมือนส่วนอื่น”

คัมภีร์จิวโจวแปดส่วนแม้จะมีขนาดไม่เท่ากัน แต่กลับ
สัมผัสเย็นมือเหมือนหินหยก แต่ส่วนที่อยู่ตรงหน้าเป็นสีแดง
ทั้งหมด ใช้มือสัมผัสแล้วรู้สึกร้อน

“เป็นเพราะสาเหตุใดกัน” มู่อันถาม

“ข้าเองก็นึกไม่ถึงเช่นกัน คัมภีร์จิวโจวในมือของเขา
แคว้นต้าฉีไม่เหมือนของพวกเรา ส่วนนี้เป็นสีแดง” เชียวฉือ
กำจัดผมหงอกให้มู่อันอย่างระมัดระวัง แล้วหวีให้ผมสยาย
เหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น เขากล่าวเสียงทุ้ม “ไม่ใช่ของปลอม
แน่นอน ไม่รู้ว่าเป็นเพราะสาเหตุใดกันแน่”

เมื่อบีบอยู่ในมือ ความรู้สึกร้อนผ่าวก็แผ่ซ่านทั่วร่างกาย
ตอนนี้มู่อันระวังตัวขึ้นมาก รีบคลายมือออก แล้วนำอีกแปดส่วน
ออกมา กวาดกระจายบนโต๊ะ ก่อนจะนำมาเรียงต่อกัน จากนั้น
ก็กล่าวด้วยความทึ่ง “เชียวฉือ ท่านดูสิ!”

เชียวฉือมองผาดหนึ่งก่อนเอ่ย “เป็นหนึ่งเดียวกันโดย
ธรรมชาติ”

สีแดงสดส่วนนี้ รวากับเป็นแต้มจุดสุดท้ายจากฟูกัน ทำให้คัมภีร์จิวโจวทั้งหมดมีชีวิตชีวาขึ้นมา เมื่อจ้องนานๆ มูอันก็เลือดลมสูบฉีดอย่างบอกไม่ถูก รวากับจะถูกดูดเข้าไปในนั้น

ทันใดนั้น ฝ่ามืออุ่นร้อนก็มาบังอยู่เบื้องหน้า เขียวฉือเหมือนสังเกตอะไรได้ เอ่ยเสียงเข้มว่า “อย่าจ้อง”

มูอันถาม “ทำไมเล่า...ท่านไม่รู้สึกร่างนี้เหมือนอะไรบางอย่างหรือ”

เมื่อได้ยินเสียงมูอันพิมพ์้า มือเขียวฉือก็ชะงักทันที ผ่านไปพักใหญ่ถึงได้หันตัวเดินออกไป ไปหยิบชุดกระโปรงข้างเตียงเข้ามา แล้วตอบว่า “ไม่เห็นเหมือนอะไร”

“ไม่ ท่านลองดูอีกทีสิ” มูอันเริ่มใจร้อน นางพลันลุกขึ้นมา สลับมุมมองดูคล้ายคัมภีร์จิวโจวที่ดูมีชีวิตชีวาสมจริง รอยขีดนั้นไม่เพียงเหมือนแนวเทือกเขาของแคว้นต้าเหลียง จุดที่ถูกแต้มสีแดงเลือดไว้ เหมือนร่างกายของคนที่กำลังหลับตาอยู่ แก้วโครงคดเคี้ยวเหมือนเป็นคน นางแทบจะหลุดปากพูดออกมาขณะที่ขมวดคิ้ว

“เขียวฉือ ท่านดูอีกทีสิ เหมือน...”

“เหมือนกับที่เห็นบนกระดานก่อนหน้านี้ ไม่มีอะไรพิเศษ” เขียวฉือตັบหม้ออันเสียเลย กล่าวแรงด้วยสีหน้าเยือกเย็น “น้ำบนตัวแห้งแล้ว รีบไปเปลี่ยนเสื้อผ้า อย่าปล่อยให้หนาวจนเป็นหวัด”

หม้ออันไม่ล้มเลิก เหมือนนางจะเห็นสีหน้าบางอย่างตามเงสะท้อนของฟ้าดิน เป็นสีหน้าที่ทั้งคุ้นเคย ทั้งแปลกหน้า...

ตอนที่หม้ออันกำลังจะหันไปมอง ก็ถูกเขียวฉืออ้อมไปไว้บนเตียงข้างนอกแล้ว เขากล่าวด้วยสายตาคมกริบที่แฝงความหิวกระหาย “เหตุใดข้าจึงรู้สึกว่ายูหยาบใจ เผยเรือนร่างให้เห็นครึ่งๆ กลางๆ เช่นนี้ แม้แต่วิญญาณข้าก็ถูกดูดไปแล้ว หากเป็นเช่นนี้อีก ข้าจะทนไม่ไหวแล้วนะ”

“ข้าเปล่าเสียหน่อย” หม้ออันเถียง

“เจ้าทำหรือไม่ แค่ทดสอบดูก็รู้แล้ว” นี่เป็นตอนกลางวัน แสงๆ ดูจากการที่เขียวฉือโน้มตัวลงมา หม้ออันรีบรุดมุงคลุมเตียงลงมา แล้วกล่าวกลัวหวัหระอยู่ในนั้น “ข้าจะใส่เสื้อผ้าเดี๋ยวนี้”

ปลายนิ้วจะงักอยู่นอกมุ้งคลุมเตียง เชี่ยวฉือยีนึงสอง
อึดใจ แล้วเดินกลับไปที่โต๊ะเครื่องประทีปโน้มน ลวดลายของ
คัมภีร์จิวโจวกระโดดเข้ามาในสายตา เขาอดกำมือแน่นไม่ได้

เหมือนจริง ๆ...เงาร่างที่กำลังนอนอยู่ เหมือนอันเออร์
ของเขาจริง ๆ เหมือนที่สุด!

ในโลกนี้จะมีเรื่องบังเอิญอะไรมาขนาดนั้น

กระทั่งมู่อันรีบสวมเสื้อผ้าเสร็จแล้วออกมาดู เชี่ยวฉือ
ก็เก็บของหมดแล้ว เขาใส่ไว้ในกล่องทั้งหมด นางยังอยากจะ
แก้ตัว จึงกล่าวเสียงดัง “ขอขำดูอีกหน่อย”

“ดูอะไร ขำมีเรื่องจะคุยกับเจ้า” เชี่ยวฉือเปลี่ยนสีหน้า
เป็นอ่อนโยน น้ำเสียงเต็มไปด้วยความรักและทะนุถนอม “มานั่ง
ตรงนี้”

“เหตุใดท่านจึงไม่เข้าวังเล่า” มู่อันถาม

“ไม่รับต่อนี้หรอก ให้พวกเขารอไปก่อน” เชี่ยวฉือตอบ

หารู้ไม่ว่าทั้งตำหนักไท่เหอ รอมาทั้งเช้าแล้ว รอจนขา
เหน็บชา ร้อนจนเหงื่อท่วมตัว แม้แต่ข้าวคราวก็ไม่ได้กิน

“มีบางคนใจร้อนเกินไป ข้าปล่อยให้พวกเขารอเก้าสัปดาห์ สองวันก่อน คาดเดาตามอำเภอใจไม่ใช่เรื่องดี” เชียวฉือกล่าว

“อะไรวะ” เชียวฉือเบี่ยงเบนความสนใจของมู่อันสำเร็จ แล้ว “เป็นคนฝ่ายตัวเองเท่านั้น เหตุใดจึงเดาอารมณ์ของท่าน ไม่ถูก ต่อให้ใจร้อนแต่ก็กินเต้าหู้ร้อนไม่ได้นะ”

“ฮูหยินพูดถูก ข้าจึงไม่เข้าวังอย่างไรเล่า” พอเขากลับมา ลำดับชั้นที่เคยเป็นระเบียบเรียบร้อยก็ถูกตีจนเกิดรอยร้าว ไม่ต้องใช้ตามอง แคฟังเฉยๆ! เชียวฉือก็รู้ว่าคนเกินครึ่งนี้กว่าเขา จะกลับมาแย่งชิงบัลลังก์ เรื่องนี้ทำให้เขาไม่สบอารมณ์อยู่บ้าง กล่าวเสียงเย็นว่า “มีข่าวส่งมาจากในวัง เหมือนฝ่าบาทจะ ประคองอาการไม่ไหวแล้ว”

มู่อันชะงัก “เร็วขนาดนี้เชียวหรือ! หรือจะให้ข้าเข้าวังไป ดูสักหน่อย”

“ยังไม่ต้อง เดี่ยวคำๆ หน่อย ข้าจะเข้าวังไปคนเดียว ไป เยี่ยมสักหน่อยก็พอ” เชียวฉือชะงัก ก่อนพูดต่อ “ทางฝั่งสองเฮา ต่างหาก หากฮูหยินว่างก็ไปเข้าเฝ้าสักหน่อย ข้าอยากจะได้รู้ ว่าเด็กในท้องของเฮาเป็นหญิงหรือชาย”

เป็นเรื่องเล็กน้อยสำหรับมูอันอยู่แล้ว นางพยักหน้าแล้วถามอีกว่า “เสวียนหลงเข้าเมืองหลวงแล้วหรือไม่ ตอนนี้อยู่ที่ใด”

“เสวียนหลงก้าวเดินระมัดระวังมาก หนึ่งชั่วโมงก่อนเพิ่งเข้าเมืองหลวง” เชียวฉือเตรียมจะจับทั้งหมดในคราเดียว แต่ก็กลัวว่ามูอันจะมีแนวคิดอย่างอื่นอีก จึงกล่าวว่า “ให้เหยียนควนจับตาอยู่แล้ว หนีไปไหนไม่ได้หรอก จะให้จับมาเลยหรือไม่”

มูอันเรียบไปพักหนึ่งก่อนส่ายหน้า “ยังไม่ต้องหрок ข้ายังมีเรื่องที่ต้องจัดการอีกเล็กน้อย ให้เหยียนควนบอกชิงเจียนหน่อยว่าให้จับตาดูสักวันสองวัน”

“อ้อ” เชียวฉือซ่อนตาขึ้น “ฮูหยินทำเช่นนี้มีเหตุผลอะไร”

“เกรงว่าจะได้พบคนรู้จักเก่าในเมืองหลวง” มูอันตอบ

ระหว่างที่พูด จงมี้วก็มาเยี่ยมเยียนด้วยตนเอง

หมิงเยว่เข้ามารายงาน “ท่านอ๋อง ได้เท้าจงมาเพคะ”

เป็นไปได้ว่าได้รับการไหว่จากกลุ่มขุนนาง ให้มาสืบเจตนาของเชียวฉือ

เซียวจื่อโบกมือ “ให้เขากลับไป อีกประเดี๋ยวข้าจะเข้าวัง
ห้ามติดตาม”

“เพคะ” หมิงเยว่วิ่งออกไปเร็วเหมือนควัน เห็นจงมีวจื่อ
เดินไปเดินมาอยู่ตรงประตูเรือนเก๋าทิศ จึงเอ่ยเสียงดัง “ได้ทำงาน
กลับไปเถอะ ช่วงค่ำๆ ท่านฮ่องจะเข้าวังไปเยี่ยมฝ่าบาท ตอนนี้
ยังไม่พบขุนนางท่านอื่นเจ้าค่ะ”

พอได้ยินเซียวจื่อบอกว่าจะไปเข้าเฝ้าเซียวเจิงหยวน
จงมีวจื่อก็เริ่มฮึกเหิมทันที มองเข้าไปข้างในปราดหนึ่ง แล้วถาม
อย่างใจร้อน “ท่านฮ่องได้บอกหรือไม่ว่าเมื่อใดจะเรียกพวกเรา
เข้าเฝ้า”

หมิงเยว่ส่ายหน้าตามความคิด “ไม่ได้บอกเจ้าค่ะ”

บทที่ 532 กลับบ้านเดิม

เมืองหลวงฟ้ามีดสลัว สองฝั่งของถนนแวนโคมไฟ เชี่ยวฉือ
นั่งอยู่บนรถม้า มุ่งหน้าสู่วังหลวง

จงมีว๊อไปที่จวนตระกูลเส้นพร้อมบัญชาของเชียวฉือ
รอบข้างยังสงบเงียบเหมือนเคย ไม่มีใครตามมาทั้งนั้น แต่
บรรดาตระกูลใหญ่ก็ไม่กล้าหะหลวมในการสอดส่องแม้แต่บ่อย
ใช้เวลาเพียงหนึ่งกำนรูป ชาวที่เชื่อเจิ้งอ่องเข้าวังเพียงลำพังก็
แพร่ไปทั่วราชสำนักแล้ว

ตอนกลางวันไม่ไป กลับไปตอนกลางคืน ทำให้ทุกคน
ยังไม่มีความมั่นใจมากกว่าเดิม

ผ่านไปเกือบครึ่งชั่วยาม คาดว่าเชียวฉือคงจะเข้าวังไป
แล้ว มู่อันถึงได้ออกจากประตูจวน เห็นหมิงเยว่กับทิงเฟิงยืน
กอดกระบืออยู่ใต้ชายคา จึงกระแอมเสียงหนึ่ง แล้วเงยหน้าเอ่ย
“ทิงเฟิงไปเตรียมรถม้าสองคัน ข้าจะกลับบ้านสักเที่ยวหนึ่ง”

ทิงเฟิงเข้าใจทันที จึงรีบไปเตรียมรถม้า

มูอันกลับมาเมื่อวาน พักผ่อนอยู่ในบ้านตัวเองแล้ว วันนี้
จึงล่าเข้าไปอีกหนึ่งวัน ยังไม่ได้กลับจวนมูไปเยี่ยมเยียนเงินซื้อ
ฮูหยินผู้เฒ่าต้องร้อนใจแล้วแน่นอน

มูอันคิดว่าตัวเองช่างอกตัญญูจริง ๆ จึงรีบออกไปข้าง
นอก หมิงเยว่มองสี่ของท้องฟ้าปราดหนึ่งแล้วบอกว่า “ตอนนี้
ฮูหยินผู้เฒ่าอาจหลับแล้วหรือไม่เพคะ วันนี้รอแล้วไม่เห็น
พระชายากลับไป เกรงว่าคงคิดว่าวันนี้พวกเราจะไม่กลับไป
แล้ว”

“เพ็งจะผ่านหัวคำไป อากาศเริ่มเย็นลง ท่านย่าคงยังไม่
หลับกระมัง ยังไม่ตึกเลย” มูอันอดเร่งฝีเท้าไม่ได้ คิดว่าเซียวจื่อ
เข้าวังไปแล้ว คงไม่กลับมาในเร็ว ๆ นี้เช่นกัน หากเทียบกับการ
เอาแต่คิดฟุ้งซ่านอยู่ในบ้าน ไม่สู้ออกมาหาอะไรทำสักหน่อย
ดีกว่า

“ไปนำขนมแป้งนุ่มที่องครักษ์ซื้อไว้ตอนบ่ายมา ข้าจะให้
ท่านย่าไว้รองท้องตอนค่ำ คนแก่ไม่เหมาะจะกินอาหารหนัก ๆ”

หมิงเยว่ยิ้ม “นำมาแล้วเพคะ”

“ใช้ได้เลยนะ นับวันยิ่งใส่ใจรายละเอียด” มูอันพูดหยอกนาง “ควรค่าแก่การชมเชย”

หมิงเยว่ภูมิใจในความสำเร็จเล็กๆ น้อยๆ ของตัวเอง คิดในใจว่า ก็นั่นแหละสิ ตอนนี้นางคนเดียวก็ทำหน้าที่แทนคนสองคนได้แล้ว

มูอันไม่ได้พาปาเจียวกลับเมืองหลวงมาด้วย เนื่องจากค่านึงถึงเรื่องอื่นๆ จึงทิ้งปาเจียวไว้ข้างกายหวังจู้จวินเสียเลย หากไม่ได้อยู่ประจำที่เมืองหลวงนาน ต้องไปๆ มาๆ อยู่เสมอ เช่นนั้นอาจทำให้เด็กสาวลำบากไปด้วยเช่นกัน

ยิ่งไปกว่านั้น...หลังจากนี้หากมูอันไม่กลับไปเมืองหลวงแคว้นต้าเหลียงอีก จะให้เด็กสาวที่ทำอะไรไม่เป็นเลยทำอย่างไร

ให้นางอยู่กับหวังจู้จวิน เลี้ยงดูเหมือนคุณหนูคนหนึ่ง งานหนักใช้แรงเยอะก็ไม่ต้องทำ เข้าออกจวนมูได้ตามอำเภอใจ เมื่อเวลาผ่านไป ก็หาคู่ครองที่เหมาะสมในเมืองหลวงแคว้นต้าเหลียง เช่นนั้นจะดีที่สุดแล้ว

การเตรียมการเช่นนี้ของมูอัน ทุกคนต่างก็เห็นและรู้สึก
ซาบซึ้งใจอยู่ตลอดเวลา

ทิงเฟิงเปิดม่านตุ้รถ แล้วประคองมูอันขึ้นไป “พระชายา
ต้องทิ้งข้อความไว้ให้ท่านอ่องหรือไม่เพคะ”

หลังล้งเลครูเดี่ยว มูอันก็หันกลับมาตอบพร้อมรอยยิ้ม
“ไม่ต้องหรอก เขาอาจจะกลับมาซักว่าเดิมก็ได้ บอกทหารยาม
ตรงประตูไว้ก็พอ ไม่ต้องรบกวนให้เขามารับข้าศึกๆ ดื่นๆ”

“เพคะ” ทิงเฟิงเข้าใจความรู้สึกผู้อื่นมาก นางขับรถม้า
ด้วยตนเอง ดิ่งเชือกบังเหียนพร้อมเอ่ย “เช่นนั้นทั้งข้อความไว้
ตรงประตูสักหน่อย พอท่านอ่องทราบว่าพระชายากลับบ้าน จะ
ได้ไม่เป็นห่วง หากพระชายาอยากอยู่เป็นเพื่อนฮูหยินผู้เฒ่า
นานขึ้น ค็นนี้จะค้ำที่จวนมูก็ไม่ใช่ไรเพคะ”

เสียงของมูอันดังมาจากด้านหลังผ้าม่าน “ไว้ดีกว่านี้
ค่อยว่ากันอีกที”

ถนนค่อนข้างโล่ง ทิงเฟิงใช้ความเร็วอย่างพอเหมาะ เพิ่ง
จะมาถึงครึ่งทาง จู่ๆ ซิงเจียนก็พุ่งออกมาจากด้านข้าง พยักหน้า
ให้นาง ก่อนเข้ามาในตุ้รถม้าโดยไม่พูดพรั้าทำเพลง

มูอันเบิกตาโต บอกใบ้ให้นางนั่งลงแล้วถามอย่างสบายๆ
“เป็นอย่างไรบ้างแล้ว”

“เหยียนควนจับตาดูด้วยตัวเองเจ้าค่ะ” ซิงเจียนมีความ
กังวลอยู่ในใจ ยามพูดก็ทบทวนอย่างถี่ถ้วนเช่นกัน น้ำเสียงทุ้ม
ลงเล็กน้อย “ท่านอ๋องจงใจปล่อยให้กลุ่มของราชครูแคว้นต้าฉี
เดินทางราบรื่นตลอดทาง พวกเขาแนบเนียนมาก พอเข้าเมือง
หลวงก็ระวังตัวมากขึ้น หาเรือที่ไม่สะดุดสายตา แล้วพักอยู่ที่
นั่นอย่างระมัดระวังเจ้าค่ะ”

“เรือนหรือ” มูอันหนุ่นแขนข้างหนึ่ง ป้องกันไม่ให้ศิระษะ
กระแทกกับรถม้า เอ่ยด้วยน้ำเสียงอึดอัดว่า “สงสัยจะเข้าใจเมือง
หลวงเป็นอย่างดี”

“เป็นอย่างนั้นจริงๆ เจ้าค่ะ บ่าวก็สงสัยในจุดนี้เช่นกัน
ตามที่เหยียนควนบอก พอเสวียนหลงเข้าเมืองหลวงมา การ
เดินทางก็ไม่สะดุดอีกแล้ว แม้จะระมัดระวังตัวมาก แต่ก็เร็วขึ้น
ไม่น้อยเลย เหมือนรู้จักเมืองหลวงเป็นอย่างดีจริงๆ เจ้าค่ะ”

ราชครูแคว้นต้าฉีมาเมืองหลวงเป็นครั้งแรกแน่นอน จะรู้
สถานการณ์ของเมืองหลวงดีได้อย่างไร หากจะบอกว่ามีคนคอย

ประสานงานอยู่ภายใน แต่เหยียนควนกักจับตาอยู่ตลอดเวลา ไม่เห็นเงาผีที่ไหนทั้งนั้น สิ่งนี้ทำให้odrรู้สึกเหลือเชื่อไม่ได้

หลังรายงานสิ่งที่ตัวเองสงสัยให้มู่อันรู้ ซิงเจียนก็เตรียมล้างหุรอฟัง มู่อันชำเลื่องนอกรถม้าช้าๆ ปราดหนึ่ง โคมไฟสองข้างทางยังสว่างอยู่ นางคุ่นเคยกับถนนสายนี้ที่สุดแล้ว “ตลอดการเดินทางของเสวียนหลง การที่เขาเข้าเมืองหลวงได้ราบรื่นเช่นนี้ ไม่ใช่เพราะความจงใจของพวกเราเสียทั้งหมด ดูจากนิสัยชั่วร้ายของเขา เรื่องที่เซียวฉือล่อให้เขาเข้ามาในเมืองหลวง พวกเขาจะไม่สงสัยเซียวหรือ เป็นไปไม่ได้”

“คุณหนูหมายความว่า...” ซิงเจียนถาม

มู่อันกล่าว “หากไม่ใช่เพราะคนผู้นี้ใจร้อนจนมองข้ามจุดนี้ไป เช่นนั้นเขาก็คิดไม่ถึงว่าเซียวฉือจะเป็นคนปล่อยให้เขาเข้ามา และเชื่อด้วยว่าพวกเขาจะเข้าเมืองหลวงได้ปลอดภัยเต็มที่”

“เป็นเส้นทางเข้าเมืองหลวงที่สายลับแคว้นต้าฉีสำรวจไว้ก่อนหน้านี้ แต่พวกเราไม่พบเจ้าค่ะ” ซิงเจียนพลันสงสัยขึ้นมา “มิน่าเล่า บ่าวถึงรู้สึกว่ามีบางอย่างไม่ชอบมาพากลเสมอ”

มูอันส่ายยิ้มอย่างไม่แยแส “กระต่ายเจ้าเล่ห์มีสามโพรง
ทั้งทางรอดลับไว้ให้พวกตัวเอง ไม่แปลกหรอก”

“คุณหนูเดือนได้ถูกต้องแล้วเจ้าคะ บ่าวจะไปสืบเดี๋ยวนี้
สืบตามเบาะแสนี้ แล้วตัดทางหนีทีไล่พวกเขา” ชิงเจียนเอ่ย

มูอันส่ายหน้า มองชิงเจียนที่กำลังหงุดหงิดพลาบเอ่ย
อย่างใจเย็น “ไม่ต้องรีบร้อน ตัดเส้นทางตอนนี้ก็ไม่มี ความหมาย
อะไรแล้ว ถึงอย่างไรพวกเสวียนหลงก็ออกจากเมืองหลวงไม่ได้
เขาต้องอยู่ในดินโคลนที่น้ำปฏุมสมบูรณ์แห่งนี้ตลอดไป”

แต่กลับมีอีกเรื่องหนึ่งที่มูอันตั้งใจกำชับชิงเจียน พอนาง
เหลือบตาขึ้น ชิงเจียนก็เข้าใจทันที อธิบายอย่างล้งเลอยู่บ้าง

“ไม่ปิดบังคุณหนู บ่าวเองก็ไม่แน่ใจเช่นกันว่า ข้างกาย
เสวียนหลงมีสตรีคนหนึ่งติดตามอยู่หรือไม่”

“เป็นคนที่ใกล้ชิดกับเสวียนหลงมากอย่างนั้นหรือ” มูอัน
ถาม

“เจ้าคะ” ชิงเจียนพยักหน้า “แต่มีเสื้อผ้าปกปิดร่างกายไว้
ไม่เคยเห็นหน้าเลย จึงไม่แน่ใจเจ้าคะ”

ฝ่ามือว่างเปล่า มูอันคว้าไข่มุกที่ห้อยอยู่ในมูมไปเรื่อย
เปื่อยแล้วคลึงเบาๆ อย่างไม่รู้ตัว สีหน้าดูไม่สะทกสะท้าน ผ่าน
ไปนานก็ยังไม่วายอะไร

แต่ในความเงียบสงบวังเวงนี้ ซึงเจียนกลับสัมผัสได้ถึง
กลิ่นอายสังหารเข้มข้นคืบคลานเข้ามาคงอยู่เต็มตู้รถอย่าง
เงียบเชียบ นางเหลือบตามองอย่างเลื่อนลอย ก่อนจะหลุบตาลง
อย่างจมดิ่งอีกครั้ง

แม้แต่ทิงเฟิงที่อยู่ด้านนอก ก็อดหันกลับมามองเงียบๆ
ไม่ได้

ปลายลั่นกำลังดันฟันและริมฝีปาก พอถูกปลายฟันชูด
เบาๆ ครู่เดียวก็รู้สึกเจ็บแปลบขึ้นมา มูอันกำฝ่ามือแน่นทันที
จู่ๆ ก็ซ่อนตาขึ้น แล้วเอ่ยเสียงเย็นว่า “ไม่ต้องเสียเวลาแล้ว บอก
เหยียนควนว่าพຼ່ງนี้ลงมือจับให้หมด”

ซึงเจียนนั่งตัวตรง ทามเสียงต่ำว่า “แต่เหลือเสวียนหลง
ไว้คนเดียวหรือเจ้าคะ ยังจะล่อปลาใหญ่ในเมืองหลวงหรือไม่”

“เบ็ดที่ใช้ล่อปลาตัวใหญ่คงขาดไปนานแล้ว หากอีกฝ่าย
อยู่ในวังหลวง ต่อให้เสวียนหลงมายืนอยู่หน้าประตูเทียนเหอ

ก็ส่งจดหมายลับเข้าไปไม่ได้อยู่ดี ไม่จำเป็นต้องเปลืองแรง
เช่นนั้น”

สำหรับปลาใหญ่ที่ซ่อนอยู่ตัวนี้ เชียวฉือคิดวิธีการรับมือ
ที่เรียบง่ายและหยาบคายที่สุดออกตั้งนานแล้ว ไม่จำเป็นต้อง
ให้มูอันกังวลใจ นางตอบคำถามชิงเจียน “ปล่อยให้เหลือรอด
อีกสักคน ข้าต้องการตัวคนที่อยู่ข้างกายเสวียนหลง ไม่ว่าจะ
เป็นหญิงหรือชายก็ตาม!”

“เจ้าคะ” ชิงเจียนรับคำ

จวนมูปิดประตูแล้ว ที่แห่งนี้เคยรุ่งเรืองเพียงใด เคยตกต่ำ
มาแล้วกี่ครั้ง...แม้จะมีมูอันคอยประทับประคองอยู่ ไม่ให้ถึงขั้น
เจียบเหงารกร้าง แต่ช่วงที่มูอันกับเชียวฉือออกจากเมืองหลวง
จวนมูก็ว่างอยู่พักใหญ่ ตอนหลังฮูหยินผู้เฒ่ามูถึงได้กลับมา

คนที่มาเยี่ยมเยียนก็มีไม่น้อยเช่นกัน แต่ฮูหยินผู้เฒ่า
รักความเจียบสงบ จึงไม่พบใครทั้งนั้น ยิ่งไม่ก้าวออกจากจวน
แม้แต่ก้าวเดียวด้วย คนนอกไม่รู้ด้วยซ้ำว่านางเป็นหรือตาย

บ่าวรับใช้ที่ยืนฟังประตูลับกับเบิกตามอง จู่ๆ ก็ได้ยินเสียงคุยกันเบาๆ ตามด้วยเสียงกระดิ่งม้า พอเบิกตามอง รถม้าก็มาจอดอยู่ตรงตีนบันไดแล้ว

หมิงเยว่กระโดดลงมาจากด้านใน ตามด้วยมูอันที่ระดับ ปีนดอกไม้บนศีรษะ ไข่มุกตะวันออกที่ห้อยอยู่ข้างหูสั้นไหว เบาๆ ขณะก้มตัวลง

มูอันมองดูประตูลับอย่างจริงจัง ถึงขั้นมองเห็นน้ำตา แห่งความตื่นตันในดวงตาของบ่าวรับใช้ที่กำลังยืนเหม่ออยู่ที่ เติมด้วย

เวลาสั้นๆ เพียงชั่วพริบตาเดียว ภาพนับพันนับหมื่นก็วิ่ง ผ่านเข้ามาในหัวอย่างรวดเร็ว มูอันยิ้มบางๆ ขณะลงจากรถม้า

เมื่อเห็นใบหน้าของผู้ที่มาชัดเจนแล้ว บ่าวรับใช้ตรง ประตูลับก็ถูกเขาคารวะยกใหญ่ เสียงสนั่นจนพูดไม่ออก

คุณหนูใหญ่กลับมาแล้ว!

มูอันจำเขาได้ จึงถามด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน “บนพื้นเย็น
เฉียบ ไม่ต้องคุกเข่าแล้ว ช้าเร็วเข้าก็ต้องกลับบ้าน จะการวะ
ยกใหญ่เช่นนี้ไปทำไมกัน”

น้ำเสียงที่คุ้นเคยทำให้บ่าวรับใช้น้ำตาเอ่อ ในแต่ละวัน
ทุกคนของจวนมูลันรอคอยวันที่คุณหนูใหญ่จะกลับมา เขา
กล่าวขณะน้ำตาไหลพราก “ยินดีต้อนรับคุณหนูใหญ่กลับบ้าน
ขอรับ พวกบ่าวทำความสะอาดเรือนตานหนึ่งทุกวัน ไม่เคยหยุด
พักสักวัน สะอาดมากขอรับ”

“ซาแล้ว” ต่อให้ตัวเองไม่กลับมา แต่เรือนตานหนึ่งก็จะ
ไม่ถูกปล่อยทิ้งไว้อยู่ดี เงินซื้อจะต้องให้คนมาดูแลทุกวันแน่ มูอัน
ให้หมิงเยว่ประคองคนขึ้นมา ส่วนนางก็เดินเข้าไปข้างใน พลอง
เอ่ยถาม “ท่านย่าพักผ่อนแล้วหรือ”

“ยะ...ยังขอรับ” บ่าวรับใช้อดมองมูอันอีกครั้งไม่ได้ ปาก
ไวจนเกือบเรียงลำดับคำไม่ถูก “ฮูหยินผู้เฒ่าสุขภาพไม่ค่อย
แข็งแรงมาตลอด ตอนนี้เกรงว่าคงนอนไม่หลับขอรับ”

มูอันรู้สึกบีบหัวใจทันที นางเดาว่าเงินซื้ออาจจะเป็น
กังวล หรือไม่ก็นึกเสียใจที่หลัง หากเป็นเช่นนี้ต่อไป ร่างกายก็

ยากจะรับไหว นางถอนหายใจ แล้วเอ่ยว่า “เช่นนั้นก็อย่าไป
รบกวน เดี่ยวข้าจะเข้าไปดูท่านยาเอง พวกเจ้าไม่ต้องสนใจข้า
หรอก”

“บ่าวจะรออยู่ เพื่อว่าคุณหนูมีอะไรจะทำขบขันรับ” บ่าว
รับใช้กล่าว

“ไม่ต้องหรอก ข้ากลับบ้านตัวเองแท้ๆ ไม่ต้องให้คนคอย
ล้อมหน้าล้อมหลังแล้ว” มู่อันเอ่ย

ตอนนี้บ่าวรับใช้ถึงได้ถอยออกไป เรือนहरินໄໝเจียบ
สงบ ชู่ผิงเพิ่งตั้มาเดินออกมา พอเหลือบตาขึ้นเห็นมู่อัน ก็
แทบจะประคองถาดในมือได้ไม่มั่นคง “คุณหนูใหญ่! ไฉน
คุณหนูใหญ่กลับมาแล้ว!” นางอุทานด้วยความตกใจ

ในห้องนอน เงินซื้อกำลังนั่งฟังอยู่บนเตียง เมื่อได้ยิน
เสียงก็โซเซลุกขึ้นมา แล้วพุ่งตัวเดินออกไปข้างนอก

มู่อันพยักหน้าทักทายชู่ผิง เดินสองก้าวก็เดินถึงในเรือน
จากนั้นเอ่ยเสียงหวาน “ท่านย่า ข้ากลับมาแล้วเจ้าค่ะ”

“อัน...เออร์” เงินซื้อน้ำตาไหลพราก สุดท้ายก็ยังคง
ไม่ไหว ถูกมูอันกอดเอาไว้แนบแน่น

“หลานอกตัณญ์เอง ปล่อยให้ท่านย่าอยู่ที่เมืองหลวงคน
เดียว” มูอันทนเห็นคนที่ตัวเองหวังใรร้องไห้ไม่ได้มากที่สุด
ใครๆ ก็บอกว่าความจงรักภักดีต่อชาติบ้านเมืองและความ
กตัญญูเป็นสิ่งที่ทำพร้อมกันได้ยาก หากไม่เคยสัมผัสด้วยตัวเอง
จะเข้าใจสัจธรรมอันเจ็บปวดนี้ได้อย่างไร นางตบปากที่สั่นเทิ้ม
ของเงินซื้อเบาๆ “ท่านย่านั่งลงก่อนเจ้าคะ อันเออร์จะคารวะ
ท่านย่า”

หลังเช็ดน้ำตาให้เงินซื้อแล้ว มูอันก็คุกเข่าลง อดกล่า
วเสียดสีไม่ได้ “อันเออร์คารวะท่านย่า ขอให้ท่านย่าสุขภาพ
แข็งแรง อายุยืนเป็นร้อยปี”

“เฮ้อ ดี...ดี...” ใบหน้าชราเหี่ยวเฉาลงเรื่อยๆ ตั้งแต่จาก
เยียนหุยมาถึงเมืองหลวง เวลาห่างกันเพียงไม่กี่เดือน แต่ศรั
ษะของเงินซื้อเต็มไปด้วยผมขาว เปลือกตายันเข้าด้วยกัน ต้องมี
ชูผิงคอยประคองถึงเดินมาหามูอันได้ นางยิ้มอย่างมีความสุข
“อันเออร์คนดีของย่า รีบลุกขึ้น ลุกขึ้นมาให้ย่าดูให้เต็มตา”

พอคุณเช่าเชนนี้ ทำให้หัวใจที่เจ็บปวดอยู่แต่เดิมเหมือนกับถูกแทงซ้ำ มูอันน้ำตานองหน้าทันที รู้สึกได้อย่างลึกซึ้งว่าเงินซื้อชีวิตไม่ง่ายเลย

ผ่านไปพักใหญ่กว่าจะกลืนน้ำตาได้แล้วลุกขึ้น นางจูงมือเงินซื้อ ถึงได้รู้ว่าในห้องมีดมาก นางสลดมหายใจเข้าเฮือกหนึ่งแล้วรีบสั่งหมีงเยว่ “จุดตะเกียงเพิ่มหน่อย”

หมีงเยว่สะเทือนใจกับเหตุการณ์นี้มาก จึงรีบหันไปจุดตะเกียง

บทที่ 533 ยังโง่เขลาเช่นเดิม

เงินซื้อขราลงมาก แค่ดูจากสีหน้าอย่างเดียว มู่อันก็รู้แล้วว่า
สุขภาพนางไม่ดีเลย

โรคทางใจต้องรักษาด้วยยาใจ ผู้ที่ผูกกระดิ่งไว้ก็ต้องเป็น
ผู้ที่แก้กระดิ่ง ต้นตอของความผิดพลาดทั้งหมดนี้ คือไม่อาจไล่
ตามขอบฟ้าได้

เพราะคำถามนี้เดิมทีก็ไม่มีคำตอบอยู่แล้ว ไม่มีใครถูก
ใครผิดทั้งนั้น

บนกระดานหมากนี้ สิ่งที่โปรยอยู่ข้างบนไม่ใช่ตัวหมาก
แต่เป็นมวลมนุษย์ หากวางแล้วก็มิอาจนึกเสียใจที่หลังได้ ทุกคน
ที่ถูกกดอยู่บนกระดานหมาก ตั้งแต่วันแรกที่ถูกละเลือกในตอนแรก
ก็ไม่มีที่ทางรอดให้ฝ่าฝืนชะตาได้แล้ว

จวนมู่เป็นเช่นนั้น เงินซื้อเป็นเช่นนั้น มู่หนานจวินก็เป็น
เช่นนั้น...

พอมาถึงร่นหลานในปัจจุบันอย่างมูอันกับมูสวิน สิ่งเดียวที่พวกเขาทำได้ คือพยายามรักษาสมดุลของครอบครัวนี้อย่างสุดความสามารถ

ชั่วพริบตาที่เข้าใกล้เงินซื้อ มูอันก็ตรวร่างกายให้นางแล้ว นางปาดน้ำตาแล้วเอ่ยเสียงต่ำ “ท่านยาโทษชาหรือไม่ที่กลับมาช้า ทั้งท่านให้อยู่ที่เมืองหลวงคนเดียว อยู่ในบ้านที่กว้างโล่งเช่นนี้ ยากนักที่จะไม่โดดเดี่ยว”

เงินซื้อส่ายหน้า มองตามูอันพร้อมเอ่ย “ขอเพียงอันเออร์ของย่ากลับมาได้ ย่าก็รอไหวอยู่แล้ว ไม่โดดเดี่ยวหรอก คนน้อยก็เจ็บสบดีเหมือนกัน”

“ท่านยา...”

“ให้ย่าได้มองอันเออร์ของย่าให้เต็มตาสักหน่อย เมื่อคืนก่อนย่าฝันถึงเจ้าด้วย จึงรู้แล้วว่าเจ้าจะกลับมา” รอยย่นบนแก้มของเงินซื้อลึกขึ้นเพราะนางยิ้ม ยิ้มทั้งน้ำตา “ได้หล้านี้มีเด็กสาวที่งดงามอย่างอันเออร์ได้อย่างไรกัน ย่าคิดทุกวัน นั่งคิดอยู่ในจวน คิดว่าหากวันหนึ่งไม่ได้เห็นอันเออร์อีก ย่าจะอย่างไรดี”

มูอันชะงัก “ท่านย่าอย่าพูดอย่างนั้นสิเจ้าคะ ตราบใดที่ท่านย่ายังอยู่ที่เมืองหลวง ต่อให้อยู่ห่างไกลเพียงใด ข้าก็จะกลับมา ข้าต้องกลับบ้านอยู่แล้ว”

เงินซื้อยิ้มน้อยๆ ตั้งแต่กลับเมืองหลวง นางก็คิดเช่นนี้มาตลอด ปมในใจเหมือนผูกแน่นขึ้นเรื่อย ๆ ถึงอย่างไรนางก็ยังเป็นห่วงอยู่

เพราะกลัวว่าเงินซื้อจะคิดอะไรฟุ้งซ่าน มูอันจึงรีบให้หมิงเยว่นำขนมแป้งนุ่มเข้ามา แล้วกล่าวด้วยน้ำเสียงนุ่มนวล “ท่านย่าลองชิมดูเจ้าคะ”

เงินซื้อรับมา แต่ไม่รู้สึกรอยากอาหาร นางจึงมูอันอยู่นาน ก่อนจะเอ่ยถามว่า “ท่านพ่อท่านแม่เจ้ายังสบายดีหรือไม่ สวินเออร์กลับมาแล้วหรือยัง”

“กลับมาแล้วเจ้าคะ กลับมาตั้งนานแล้ว” มูอันรู้ว่ามูสวินอาจมาเยี่ยมเงินซื้อด้วยตัวเองไม่ได้ เป็นเรื่องที่ไม่ค่อยถูกต้องจริงๆ แต่เพราะอยู่ที่เมืองหลวงแคว้นต้าเหลียง ปลีกตัวมาไม่ได้ในเร็ว ๆ นี้ จึงอธิบายว่า

“ท่านพ่อท่านแม่สบายดีเจ้าคะ ท่านย่าไม่ต้องเป็นห่วง
ก่อนข้าจะออกมา ท่านพ่อบอกว่าอยากรับท่านย่าไปด้วย”

เงินซื้อหางตากระตุกเล็กน้อย

มูอันยอมรู้ว่าเงินซื้อไม่ยอมไป ที่นี้ต่างหากที่เป็น
รากฐานของนาง จะตัดใจจากไปไกลพันลี้ถึงเมืองหลวงแคว้น
ต้าเหลียงได้อย่างไร

ซู่ผิงหลีกเลี้ยงที่จะให้ทั้งสองคุยประเด็นนี้ จึงรีบยื่นผ้า
เช็ดหน้าเข้ามา เงินซื้อหันหน้าไปเช็ดหน้าตาตรงหัวตา ก่อนตอบ
หลังมือมูอันเบาๆ “เหตุใดเจ้าจึงมาคนเดียว ฉื่อเอ๋อร์เล่า”

“เขาเข้าวังไปแล้ว แต่ข้าอยากจะรีบมาพบท่านย่าก่อน”
มูอันตอบ

แม้สองหูจะไม่ได้ยินเรื่องราวที่เกิดขึ้นภายนอก แต่
สำหรับชาวในเมืองหลวง เงินซื้อก็ยังรู้อย่างแจ่มแจ้ง นางถอน
หายใจด้วยความกลัดกลุ้ม แล้วกำชับว่า “หลายวันมานี้ย่ามักคิด
อยู่บ่อยๆ ว่าเมื่อใดพวกเจ้าจึงจะหยุดกันเสียที เมื่อใดจะอยู่ให้
ห่างจากการแก่งแย่งช่วงชิงพวกนี้ ต่อให้ไม่ได้กลับมาที่เมือง
หลวงอีกตลอดไป แต่ย่าก็หวังให้พวกเจ้าสบายดี”

มูอันพยักหน้า “หลานเข้าใจเจ้าคะ ท่านย่าลำบากแล้ว”

มูอันอยู่ที่เรือนहरिनໂຂ່ວเกือบหนึ่งชั่วยาม เมื่อเห็นว่าเงินซื้อผักผอนแล้ว ถึงได้หันตัวเดินออกไป

ซู่ผิงสายตาแหลมคม เดินตามออกมาเอ่ยว่า “พอคุณหนูใหญ่กลับมา ฮูหยินผู้เฒ่าก็ยิ่งมากขึ้น ตั้งแต่กลับมาถึงเมืองหลวง ถึงแม้ในจวนจะเจียบสงบ แต่ฮูหยินผู้เฒ่าก็กลัดกลุ้มใจมาตลอด”

“สุขภาพร่างกายของท่านย่ายังพอแก้ไขได้ แต่ปมในใจนั้น...” ลมราตรีข้างนอกพัดโชยแผ่วมา ทำให้โคมไฟข้างนอกสั่นไหว มูอันเหลือบตามอง ดวงจันทร์ที่เมืองหลวงเหมือนไม่ได้กลมเท่าดวงจันทร์ที่แคว้นต้าเหลียง รอบๆ ดวงจันทร์อันหนาวเหน็บให้ความรู้สึกคล้ายมีไอสีเทาลอยวนเวียนอยู่ชั้นหนึ่ง นางถามเสียงต่ำว่า “หลังจากท่านย่ากลับมาแล้ว เคยเอ่ยถึงเรื่องของท่านพ่อหรือไม่”

พอเอ่ยถึงเรื่องอ่อนไหวในใจของทุกคน ต่อให้เป็นซู่ผิงที่อยู่ในจวนมู่มาครึ่งชีวิตก็ยากที่จะเอ่ยปาก นางเห็นมู่หนานจวินเติบโตมา เห็นอีกฝ่ายออกจากบ้าน...เห็นเงินซื้อใบหน้าอาบ

น้ำตาและผอมโซลงทุกวัน สุดท้ายก็เก็บตัวอยู่ในห้องพระเพื่อ
ไหว้พระสงบจิตใจ

เมื่อก่อนมักโทษว่าสวรรค์ไม่ยุติธรรม บุตรสาวบุตรชาย
ไม่มีใครอดกลับมาแม้แต่คนเดียว แต่ตอนนี้พอย้อนกลับไป
มองอีกที จะโทษสวรรค์ได้อย่างไร ล้วนเป็นฝีมือมนุษย์ทั้งนั้น

ซูผิงพูดอะไรไม่ออกอยู่พักใหญ่ มู่อันไปยืนอยู่ด้านข้าง
เสียงลมหนาวยังพัดอยู่ข้างหูขณะที่นางเอ๋ยเสียดัง “ท่านพ่อ
ยอมรู้สึกผิดกับบ้านนี้ รู้สึกผิดต่อท่านย่า ความผูกพันที่เลี้ยงมา
ยิ่งใหญ่กว่าฟ้า ไม่ว่าจะเป็นอย่างไร ก็ไม่ควรถูกพันธนาการด้วย
สิ่งที่เรียกว่าสายเลือด”

ซูผิงรู้สึกเสียดาทันที นางหันหลังให้ แต่ตัวไม่ได้สูงกว่า
มู่อัน นางอายุมากแล้ว ยืนหลังตรงไม่ได้ ต้องเงยหน้าเล็กน้อย
ถึงจะเห็นหน้ามู่อันชัดเจน

เมื่ออยู่ตรงหน้ามู่อัน ทั้งตัวไม่มีเงาของ ‘คุณหนู’ แม้แต่
นิดเดียว ผ่านความยากลำบากมาแล้ว เมื่อย้อนกลับไปมองอีก
ครั้ง นางกลายเป็นคนที่พึ่งพาตนเองได้แล้ว ไม่มีสิ่งใดบดบัง
สง่าราศีของบุตรีภรรยาเอกผู้นี้ได้

เด็กน้อยในอดีตเติบโตแล้วจริงๆ

“คนเราแก่แล้วจะมีใครบ้างที่ไม่อยากมีลูกหลานรายล้อม”
ชูผิงปาดน้ำตา แล้วพูดติดๆ ขัดๆ “คุณหนูใหญ่ต้องมองออกแน
ฮุหยินผู้เฒ่าคิดถึงพวกท่านทุกคนทั้งวันทั้งคืน แต่ตอนนี้คนที่
นางพูดถึงได้เพียงคนเดียว ก็ยังเป็นคุณหนู”

ส่วนคนอื่นๆ หากคิดถึงก็มีแต่จะเพิ่มความว้าวุ่นใจ มีแต่
ความเศร้าโศกเสียใจ

“เข้าใจแล้ว” มู่อันเดินลงบันไดช้าๆ “ปกติยามข้าไม่อยู่
ท่านต้องคอยช่วยชี้แนะท่านย่าบ้าง อย่าให้นางคิดอะไรฟุ้งซ่าน
ข้าก็คือลูกหลานของจวนมู่ นี่คือสิ่งที่ไม่มีวันเปลี่ยนไป นางก็คือ
ท่านย่าของข้า”

มู่อันเหยียบใบไม้ที่ร่วงอยู่ในลาน ก้มหน้าเดินไปทาง
เรือนตานหนึ่ง

ตรงประตูลานเรือนไม่มีฝุ่นแม้แต่หยก ข้างในเก็บกวาด
สะอาดสะอาด สภาพยังเหมือนเดิม ตอนที่มู่อันลืมตาขึ้นมาครั้ง
แรก ก็ได้มาอยู่ที่นี่แล้ว

มูอันสุดลมหายใจเข้าลึกๆ เอือกหนึ่ง ผลักประตูเดินเข้าไป พบว่าบนเตียงสะอาดเรียบร้อย เพียงแต่เจียบเหงาไปหน่อย

“พระชยา คินนี้ไม่สั้พักที่นี้ดีหรือไม่เพคะ” หมิงเยว่ลากเก้าอี้ออกอย่างมือไวตาเร็ว ประคองให้มูอันนั่งลง ก่อนหัวเราะคิกคัก “ยังไม่ทราบเลยว่าท่านอ่องจะกลับมาเมื่อใด พักก็มีดแล้วเช่นกัน ฮูหยินผู้เฒ่าพักผ่อนแล้ว หากพระชยา กลับจวนอีกก็อาจจะเหน็ดเหนื่อยเพคะ”

“ใช่แล้วเพคะ” ทิงเฟิงรดม่านตรงประตูลงมากันยุง แล้วเดินเข้ามาบอกว่า “องค์รักษ์ที่เฝ้าประตูจวนจะบอกท่านอ่องเองเพคะ ฟรุ้งนี้ท่านอ่องจะมารับพระชยา กลับไปด้วยกัน จะได้ถือโอกาสมาเยี่ยมเยียนฮูหยินผู้เฒ่าพอดีด้วย”

มูอันกวาดมองไปรอบๆ นางอยากจะพักอยู่ที่นี้จริงๆ

หลังเจียบไปครู่หนึ่ง นางก็เงยหน้าถามทิงเฟิง “พวกเรา กลับมาตั้งแต่เมื่อวานแล้ว เหตุใดจึงไม่ไปพบเสิ่นสิงไปสักหน่อยเล่า เขาไม่อยู่เมืองหลวงหรือ”

“อยู่เพคะ” ทิงเฟิงตอบ “เมื่อเช้าเหยียนควนกี้เจออยู่บนถนน เห็นบอกว่ารับแขกสำคัญอยู่ในสำนัก จึงถูกถ่วงเวลาไปหนึ่งวัน”

“มิน่าเล่า” มู่อันชำเลื่องดูเวลา แล้วใช้นิ้วเคาะผิวโต๊ะจนมู่อยู่ไม่ไกลจากโรงน้ำชา นางครุ่นคิด ก่อนเอ่ยว่า “ทิงเฟิงเจ้าไปดูหน่อย เส้นสีงไปว่างหรือยัง บอกเขาว่าข้าจะเลี้ยงน้ำชาเขา”

“ตอนนี้หรือเพคะ” ทิงเฟิงประหลาดใจ

“อืม หากเขาไม่ว่างก็ช่างเถิด” มู่อันเอ่ย

หลังชะงักไปพักหนึ่ง ทิงเฟิงถึงได้หันตัวเดินไปออกไป นางควมม้าเร็ว ใช้เวลาไปกลับไม่ถึงสองกำนรูป

หมิงเยวรินน้ำชาให้มู่อัน แล้วถามด้วยความอยากรู้อยากเห็น “พระชายา เหตุใดจึงต้องการพบคุณชายเส้นตอนนี่เพคะ พรุ่งนี้ค่อยพบก็ยังไม่ว่าเสียเช่นกัน”

“ตอนนี้ว่างพอดี” มูอันแม้มริมฝีปาก ก่อนจะเลิกคิ้วเอ่ย
“พรุ่งนี้ยังมีเรื่องอื่นต้องทำอีก แล้วข้าก็นอนไม่หลับด้วย นั้งคุย
กับเส้นสิงไปสักหน่อยดีกว่า”

มูอันเดินมาริมหน้าต่าง ในลานบ้านมีกลิ่นหอมอ่อนๆ
ของดอกไม้โชยมาตามลม แผลงในพวงหรีดที่ตัดแต่งแล้วกำลัง
ส่งเสียงร้อง

ไม่รู้เหมือนกันว่าเซียวฉือออกจากวังหรือยัง

สถานการณ์ชีวิตคนเราเป็นสิ่งที่ไม่มีวันคาดการณ์ได้ ไม่ว่า
จะเป็นเซียวเจิงหยวนหรือเซียวฉือก็ตาม

กลิ่นยาในตำหนักแรงมาก เซียวฉือไวต่อความรู้สึกเป็นพิเศษ ในตำหนักไม่มีใครปรนนิบัติเลยสักคน เจียบส่งตราให้กับคนตายไปแล้ว สิ่งเดียวที่ยังตั้งอยู่ก็คือเสียงลมหายใจรวรินของเซียวเจิงหยวน

เซียวเจิงหยวนไม่กล้ามองเซียวฉือตรงๆ ยามนี้ثرมานยิ่งกว่าตายเสียอีก

เซียวฉีอึ้งลงข้าง ๆ อย่างเย็นชา เลียริมฝีปากที่แห้ง
กร้าน ลำคอยังร้อนผ่าวขณะเอ่ย “ประจวบจนถึงขั้นนี้แล้ว ตั้งใจ
พักพื้นที่ดีก็พอ หมดอาลัยตายอยากไปก็ไม่มี ความหมาย”

การพูดคุยกันในคืนนี้ เซียวฉีอึ้งไม่ได้พูดจาแรงเลยสัก
ประโยค เหมือนคนนอกที่เย็นชา ดูไม่รีบร้อน แต่เซียวเจิงหยวน
รู้สึกหนาวเหน็บมาก เพราะอีกฝ่ายมาปรากฏตัวอยู่ตรงหน้า
แทนบรรทมของตนโดยไม่ทันตั้งตัว ข้างนอกไม่มีเสียงรายงาน
แม้แต่หน่วย ทำให้เขาตื่นตระหนกตกใจ

กระทั่งตอนนี้หัวใจยังเต้นแรงราวกับบินได้ แทบจะทะลุ
หน้าอกออกมาแล้ว

เซียวเจิงหยวนไม่ได้เรียกเสด็จอาอีก เงยหน้าอันซีดขาว
มูมริมฝีปากเป็นแผลตกละเอียด เขาเผลอกัดจนปากแตกเลือดซึม
ออกมา เอ่ยอย่างอ่อนแรงว่า “พูดจบหรือยัง เราไม่อยากจะยิน
คำพูดเสแสร้ง”

“จนปานนี้แล้ว ยังโง่เงาเกินเยียวยา หากรู้ตั้งแต่แรก คง
จะใช้ลูกธนูที่สนามล่าสัตว์หงสยาครานั่นจัดการเจ้าเสีย จะได้
ไม่ต้องมีเรื่องวุ่นวายตามมาอีก” เซียวฉีอึ้งกล่าว

เหงื่อภาพซึมออกจากผิวชั้นมาหนึ่งชั้น เชี่ยวเฉิงหยวน กระตุกเล็กน้อย กลืนน้ำลายอย่างยากลำบาก “อย่าพูดเรื่องนี้ ข้าไม่ได้ผิด”

จนปานนี้แล้ว เชี่ยวเฉิงหยวนก็ยังไม่คิดว่าตัวเองผิด

เพียงชั่วข้ามคืนในเขตแดนแคว้นต้าเหลียง ผู้คนล้มตายจำนวนมาก ลมฤดูใบไม้ผลิของปีใหม่ยังไม่ผ่านพ้น ไม่กี่เดือนต่อมาศพก็เกลื่อนเต็มพื้นที่บ้านแตกสาแหรกขาดก็มีไม่น้อย

คนพวกนี้ประสบเหตุภัยโดยไม่คาดคิด ได้ยินข่าวร้ายทุกวัน แต่ตราบใจที่ยังไม่เห็นกับตาตัวเอง เชี่ยวเฉิงหยวนก็ยังหลอกตัวเองต่อไปได้...เขาไม่ผิด คนที่ผิดคือคนผู้นั้น คนที่ผิดตั้งแต่ต้นจนจบ ก็คือเชียวฉือ

เชียวฉือแสร้งยิ้ม ไม่สนใจเชี่ยวเฉิงหยวนที่คลานไถอยู่บนแท่นบรรทมไม่หยุด บนแท่นบรรทมที่สวยงามประณีตและสะอาดสะอ้านนั้น ผึ้งที่เป็นห้วม้งกรเบียนเลือดแล้ว สีแดงฉานของเลือดกระจายตามรอยเย็บ เหมือนดอกไม้ที่กำลังเบ่งบานงดงาม

เซียวฉือหมตความอดทนที่จะเล่นพิณให้ว้าวฟังแล้ว เขามองฉานี้อย่างไม่สะทกสะท้านเช่นกัน กล่าวอย่างเย็นชาโดยสีหน้าไม่เปลี่ยน “พูดมากไปก็ไม่มีประโยชน์ ที่ข้ากลับมา ไม่ใช่เพราะสงสารเจ้า ไม่เคยคิดด้วยว่าเจ้าจะไร้ประโยชน์เช่นนี้ อย่าด่วนให้ข้าจัดพิธีศพให้เจ้าเลย อดทนอีกหน่อย”

เดิมทีก็หายใจไม่ทันอยู่แล้ว เมื่อถูกเซียวฉือกระตุ้นเช่นนี้ เซียวเจิงหยวนก็ทำไม่ได้แม้แต่จะตะโกนเรียกหมอหลวง เขาไ้ออกมาเป็นเลือด หน้าซีดขาวลงเรื่อย ๆ เมื่อได้ยินคำพูดที่ไร้เยื่อใยเช่นนี้ ใบหน้าก็แดงก่ำเพราะเก็บกด

“สังหาร...สายเลือดตัวเอง ก่อกบฏอย่างเปิดเผย ควบคุมการเมืองในราชสำนัก...ต่อให้ฆ่าตายไปแล้ว ชื่อเสียงของท่านก็จะฉาวโฉ่ไปอีกหมื่นปี ไม่ได้อยู่สบายดีสักเท่าไหนหรอก”

“พูดให้น้อยลง ก็ยังทนอยู่ได้อีกสองวัน” เซียวฉือลุกขึ้นอย่างเย็นชา เดินสองก้าวเข้าไปประชิดหน้าแท่นบรรทม กดเซียวเจิงหยวนที่ป้องกันอย่างหวาดกลัวกลับลงไป ก้มมองจากมุมสูงพลางเอ่ยเสียงต่ำ “อาหยวนคิดว่าข้ายังผิดหวังในตัวเจ้าอยู่หรือไม่แล้ว”

เสียงเรียก ‘อาหยวน’ ฟังดูน่าขนอะไรเช่นนั้น เสียดแทง
แก้วหูของเซียวเจิงหยวนราวกับเป็นคำเย้ยหยัน เจ็บปวดจนดับ
กับน้ำดีแทบจะแยกออกจากกัน

“เป็นฮ้องเต้ผู้ส่งาผ้าเผย แต่ผ่านมารุ่งชีวิตยังไม่สร้าง
ผลงานอะไรแม้แต่หน่อย เหยียบย่ำป่าช้าเพื่อเสวยสุข แต่กลับ
ได้รับทุกสิ่งที่ย่ำถ่ำทอดมาทั้งชีวิต เจ้าลองบอกมาสิ เหตุใด
ตอนแรกข้าถึงเต็มใจทำดีกับเจ้าขนาดนั้น”

เซียวเจิงหยวนอ้าปากค้าง พูดยอะไรไม่ออก ได้แต่ตะลึง
งันอยู่อย่างนั้น

เซียวฉือเปลี่ยนท่าที่เป็นเย็นชาฉับพลัน “ขนาดข้างกาย
มีคนดูแถมอย่างระมัดระวัง ก็ยังถูกทำร้ายจนสภาพเป็นเช่นนี้ได้
แล้วข้ายังจะฝากความหวังลมๆ แล้งๆ อะไรกับเจ้าได้อีกเล่า”

เซียวเจิงหยวนพลันเบิกตากว้าง “พูดยอะไรของท่าน!”

ไม่ยากอธิบายอีกแล้ว เมื่อได้เข้าวังมาเห็นสภาพใกล้
ตายของเซียวเจิงหยวนกับตาตัวเอง เซียวฉือก็กลืนคำสั่งที่
ทำร้ายจิตใจเหมือนฆ่าคนกลับลงท้องไป

จวนอ๋องแห่งนี้มีสตรีบ้าคลั่งอยู่ผู้หนึ่ง เล่ม 13 จบ

摄政王府小狂妃

Camellia

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ กรุงเทพฯ เขตตลิ่งชัน 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964 ,4941 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks Camellia Novel

《摄政王府小狂妃》

Author © 玖某 (Jiu Mou)

Thai edition rights under license granted by 北京幻想纵横网络技术有限公司

BEIJING HUANXIANG ZONGHENG NETWORK TECHNOLOGY CO., LTD

Thai edition copyright © 2025 by Amarin Corporations Public Co., Ltd.

Arranged through JS Agency Co., Ltd.

All rights reserved

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้รับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น
การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใด ๆ นอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด
ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์ และพรบ. ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-8142-9

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)